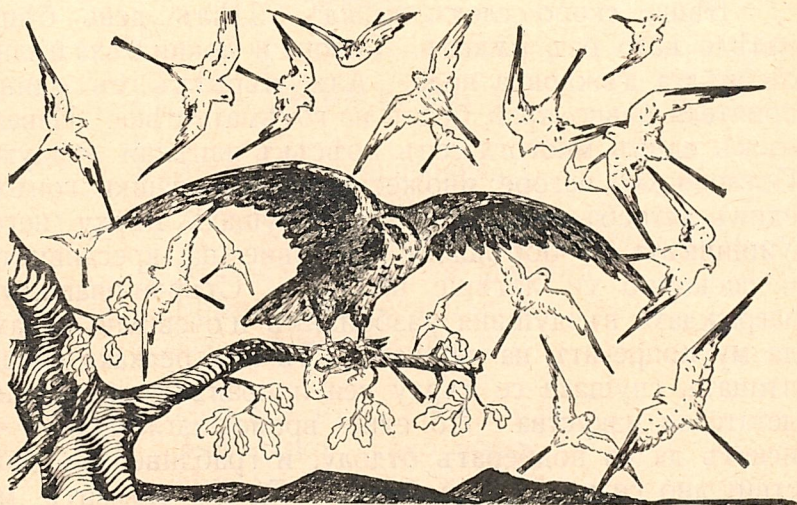

Но отъ това гнѣвътъ му като че още повече се разпали. Той бързо догони малката преднина, която бѣ спечелила стърчи-опашката, когато тя внезапно изви настрана и се обърна къмъ насъ. Но силитѣ на преследваната малка птичка явно намаляваха; движенията на крилата ѝ ставаха по-слаби; тя изглеждаше неминуемо изгубена. Ястребътъ пъкъ, напротивъ, летѣше следъ нея съ неописуема бързина. Кри-

лата му бѣха като мотора на летателна машина. Още нѣколко метра раздѣляха преследваната отъ преследвача. Ловътъ мина надъ насъ. Ние викахме, хвърляхме камъни и фуражки къмъ въздушния разбойникъ. Напраздно! Трѣбваше да видимъ, какъ ястребътъ удари надъ насъ птичката, да чуемъ, какъ нещастната уплашено и жално изписка, когато остритѣ като игли нокти се забиваха въ тѣлото ѝ. Азъ се обърнахъ да не гледамъ, и сега, когато пиша тия редове, мисля съ жалъ за бедната стърчи-опашка.

Съ плячка въ ноктитѣ разбойникътъ полетѣ къмъ планината. Едвамъ го забелязаха отново стърчи-опашкитѣ и веднага събраното ято пакъ се спушна подиръ него. Той гледаше да избѣга, но скоро бѣ настигнатъ и се намѣри — понеже нападателитѣ бѣха раздѣлени—между два огъня. Смѣлитѣ нападатели го